

Arrest

nr. 51 170 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, de eerste verzoekende partij, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, en X, de tweede verzoekende partij, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die loco advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2010 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in tot bekomen van een visum kort verblijf, met het oog op een huwelijk met de eerste verzoekende partij.

Op 8 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van afgifte van het visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** De Procureur des Konings heeft een negatief advies uitgebracht betreffende het voorgenomen huwelijk."*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op in zoverre de vordering ingesteld is door de eerste verzoekende partij, en stelt dat de eerste verzoekende partij niet over het vereiste persoonlijk en direct belang hiertoe bezit, hetgeen nochtans een vereiste is om te kunnen spreken van een ontvankelijke vordering. Verder toont zij met haar betoog niet aan dat zij een direct belang heeft bij haar vordering tot nietigverklaring van de bestreden beslissing nu de maatregel niet tegen haar gericht is.

Indien de heer D.V.M., de eerste verzoekende partij, het verzoekschrift heeft ingediend in eigen naam, wijst de Raad op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die stelt dat: *"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."*

Betreffend belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen, de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2010 waarbij aan de tweede verzoekende partij, mevrouw B.R. een visum kort verblijf wordt geweigerd. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op de tweede verzoekende partij en heeft geen uitstaans met de eerste verzoekende partij die voorliggende vordering mede heeft ingediend.

Noch in hun inleidend verzoekschrift, waarin zij in essentie stellen dat zij elkaar sinds 3 jaar kennen, dat zij elkaar verschillende keren hebben ontmoet, dat zij reeds twee keer een visum hebben aangevraagd met het oog op het afsluiten van een huwelijk en hiertoe alle nodige documenten hebben in orde gebracht, dat hun huwelijk voorzien was op 6 augustus 2010, en dat de blijvende weigering van visumtoekenning slopend werkt daar deze jonge mensen enkel wensen in het huwelijk te treden en in België hun samenleven wensen verder te zetten, noch in hun repliekmemoirie waarin zij in essentie toevoegen dat ze in het buitenland zouden kunnen proberen te trouwen, dat er dan echter een probleem van de erkenning van hun huwelijk in België zou kunnen rijzen, en dat de noodzakelijke documenten waarover de verzoekende partijen beschikken slechts een beperkte rechtsgeldigheid bezitten, toont de eerste verzoekende partij met haar betoog aan dat zij een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij haar vordering tot nietigverklaring van voormelde bestreden beslissing nu de maatregel niet tegen haar gericht is.

De vordering in gediend door de eerste verzoekende partij is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In tweede middel voert de tweede verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt dat zij in het ongewisse blijft, daar ze niet weet of de motivering die aan de beslissing van de verwerende partij ten grondslag ligt, al dan niet stoelt op het interview dat van de verzoekende partijen werd afgenomen tijdens de eerste visumaanvraag, dat de verzoekende partijen bepaalde antwoorden gegeven hebben met betrekking tot hun voorgenomen huwelijk, dat hieruit de procureur des Konings concludeerde dat het voorgenomen huwelijk te voorbarig was, dat de verzoekende partijen niet weten of de procureur des Konings zich bij de tweede visumaanvraag gebaseerd heeft op deze antwoorden gegeven tijdens het interview, en dat de verwerende partij de redenen had moeten uitleggen waarom ze meende dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen omtrent het tweede middel het volgende:

“(…) Verzoekers werpen in hun tweede middel een schending op van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het principe van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat de door verzoekers als laatste vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die ‘rechtsregel’ als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Verzoekers tweede middel zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers' inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de afgifte van een visum kort verblijf aan verzoekster werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers' beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verwerende partij verwijst volledigheidshalve nog naar het hierboven uiteengezette feitenrelaas en wenst te benadrukken dat verzoekster slechts één visumaanvraag heeft ingediend m.o.o. het voorgenomen huwelijk met verzoeker.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift voortdurend naar een zogenaamde eerdere visumaanvraag die zou zijn geweigerd, doch het administratief dossier bevat enkel stukken betreffende een visumaanvraag van 2005 (4315) m.o.o. familiebezoek - die in casu niet ter zake doet - en betreffende de visumaanvraag dd. 24.02.2010 (16412) m.o.o. het voorgenomen huwelijk.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er reeds een eerdere visumaanvraag werd ingediend m.o.o. het huwelijk van verzoekers.

Verwerende partij laat verder gelden dat verzoekers ook duidelijk op de hoogte zijn van het onderzoek dat de procureur des Konings van het parket te Leuven heeft gevoerd naar hun voorgenomen huwelijk.

Reeds nadat verzoeker zich op 03.12.2009 had aangeboden bij de stad Tienen om informatie in te winnen betreffen het voorgenomen huwelijk van verzoekers, werd hij op 07.01.2010 verhoord door de politie nopens zijn voorgenomen huwelijk.

Op 18.01.2010 heeft de procureur des Konings van het parket van Leuven reeds meegedeeld aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat hij grote twijfels heeft bij de oprechtheid van dit voorgenomen huwelijk en dat hij het aangewezen vindt dat verzoekster verhoord wordt op de ambassade indien zij een visum zou aanvragen.

Ook verzoekster werd op 18.03.2010 geïnterviewd door de ambassade in Manilla nopens haar voorgenomen huwelijk, nadat zij op 24.02.2010 - voor het eerst! - een visum kort verblijf had aangevraagd met oog op een huwelijk met verzoeker.

Uiteindelijk heeft de procureur des Konings van het parket te Leuven op 22.06.2010 een negatief advies verstrekt betreffende de afgifte van een visum kort verblijf m.o.o. het huwelijk van verzoekers.

In casu kan dus slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde geheel terecht, na gedegen onderzoek en gelet op alle elementen die het dossier van verzoekers daadwerkelijk kenmerken, besliste dat de visumaanvraag van verzoekster moet worden geweigerd.

Terwijl de bestreden beslissing afdoende in feite en in rechte werd gemotiveerd.

Er dient te worden besloten dat het negatief advies van de procureur des Konings waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing dd. 08.07.2010, een concreet gegeven betreft dat steun vindt in het administratief dossier, en dat door verzoekers niet ernstig kan worden betwist.

Het administratief dossier kan ook geraadpleegd worden door verzoekers, zodat zij niet dienstig kunnen voorhouden dat zij niet weten of de procureur des Konings zich gebaseerd heeft op hun antwoorden gegeven tijdens het interview.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat de vage kritiek van verzoekers geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekster kritiek uit op de feitelijke vaststellingen.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en gelet op de gegevens waarover de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing beschikte, dat het visum aan verzoekster diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na

grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Ook het tweede middel van verzoekers kan niet worden aangenomen. (...)"

In haar repliekmemoirie stelt de verzoekende partij nogmaals dat zij in het ongewisse blijven, daar ze niet weten of de motivering die aan de beslissing ten grondslag ligt, al dan niet steunt op het interview dat van de verzoekende partijen werd afgenomen voorafgaande aan de visumaanvraag.

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

I. OPDEBEECK stelt in 'De Formele Motivering van Bestuurshandelingen' dat de verwijzing in een beslissing naar een advies een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

*" 1° de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet gekend zijn door de bestuurde of hem ter kennis worden gebracht;
2° het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn;
3° de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing;
4° er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn." (I. OPDEBEECK, A. COOLSAET- Formele motivering van bestuurshandelingen: een beknopte gids.- Brugge: Die Keure, 1999.- p.16)*

Vervolgens stelt I. OPDEBEECK, dat de inhoud van het stuk (in casu het negatief advies van de Procureur des Konings) aan de betrokkene ter kennis moet zijn gebracht, hetzij vóór de beslissing werd genomen, hetzij samen met de eindbeslissing. In dit laatste geval is voldaan aan de Wet Motivering Bestuurshandelingen wanneer dit stuk ofwel bij de beslissing is gevoegd, als bijlage, ofwel opgenomen is in de beslissing. Het is het bestuur zelf dat het initiatief moet nemen tot het ter kennis geven: de bestuurde hoeft zelf niet om mededeling ervan te vragen. (I. OPDEBEECK, A. COOLSAET- Formele motivering van bestuurshandelingen: een beknopte gids.- Brugge: Die Keure, 1999.- p. 17.)

3.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij reeds op 9 juni 2005 een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een visum kort verblijf, met het oog op een familiebezoek. De afgifte van dit visum wordt geweigerd op 17 november 2005. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de eerste verzoekende partij zich op 3 december 2009 bij de burgerlijke stand van de stad Tienen heeft aangeboden om informatie in te winnen omtrent het geplande huwelijk tussen de verzoekende partijen, waarbij geen huwelijksdatum werd vastgelegd en het motief tot uitstel 'mogelijk schijnhuwelijk?' betreft. Op 7 januari 2010 wordt de eerste verzoekende partij gehoord omtrent haar voorgenomen huwelijk met de tweede verzoekende partij. Op 18 januari 2010 laat de Procureur des Konings van Leuven aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat 'Bij schrijven dd. 11/12/2009 werd mijn ambt door de burgerlijke stand te Tienen in kennis gesteld van het feit dat D.V.M. op 3/12/2009 een huwelijksaangifte deed mbt zijn voorgenomen huwelijk met B.R., een Filipijse (...) D.V. werd intussen op 7/1/2010 verhoord (...) Indien B. in tussentijd een visum aanvraag met het oog op haar huwelijk is het aangewezen dat zij verhoord wordt op de ambassade. In huidige stand van het dossier heeft mijn ambt grote twijfels bij de oprechtheid van dit voorgenomen huwelijk.' Op 24 februari 2010 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag visum – kort verblijf in met als 'purpose of travel', 'Other (please specify): FIANCEE'. Op 18 maart 2010 wordt de tweede verzoekende partij geïnterviewd met betrekking tot haar ingediende visumaanvraag. Op 22 juni 2010 neemt de Procureur des Konings van Leuven een negatief advies inzake de aflevering van het visum in hoofde van de tweede verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een negatief advies uitgebracht door de Procureur des Konings betreffende het voorgenomen huwelijk. Uit de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt dat het negatief advies het advies van 22 juni 2010 van de Procureur des Konings te Leuven betreft. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de tweede verzoekende partij niet in het bezit werd gesteld van het voormelde advies van 22 juni 2010. Gezien de tweede verzoekende partij niet in

het bezit werd gesteld van het advies en gezien de bestreden beslissing de inhoud van het advies op geen enkele wijze vermeldt, heeft de tweede verzoekende partij geen kennis van het gestelde advies door de Procureur des Konings van 22 juni 2010, zodat de tweede verzoekende partij in het ongewisse blijft daar zij niet weet of de motivering die aan de beslissing ten grondslag ligt, al dan niet steunt op het interview dat van de verzoekende partijen werd afgenomen.

Er dient in casu derhalve te worden besloten dat aan de tweede verzoekende partij niet ter kennis werd gebracht welke de redenen zijn waarom het doel en de omstandigheden van het voorgenomen huwelijk onvoldoende zijn aangetoond.

Het onderdeel van het middel waarbij een schending van de motiveringsplicht wordt aangevoerd, is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige aangevoerde schendingen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van BACALSO Risalie Borbon door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op van 8 juli 2010 tot weigering van de afgifte van een visum.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld door DE VILLE Mario, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. S. DONNEAUX,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

Ch. BAMPS